

Sygnatura akt II Ka 341/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 sierpnia 2015r.

Sąd Okręgowy w Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSO Mariola Krajewska - Sińczuk

Protokolant sekr. sąd. Agnieszka Wierzbicka

po rozpoznaniu w dniu 20 sierpnia 2015r.

sprawy **D. B.**

obwinionego o wykroczenie z art. 77 kw

z powodu, apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 27 kwietnia 2015r., sygn. akt VII W 877/14

I. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że czyn zarzucany obwinionemu w pkt II wniosku o ukaranie i przypisany w wyroku kwalifikuje z art. 85 ust. 1 a Ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o ochronie zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt i przepis ten powołuje jako podstawę prawną wymiaru kary;

II. w pozostałej części wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa 130 zł tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt II Ka 341/15

UZASADNIENIE

D. B. został obwiniony o to, że:

I. w dniu 30 lipca 2014 r. ok. godz. 11:19 w Ł. na ul. (...), woj. (...) nie zachował zwykłych środków ostrożności przy trzymaniu psa,

tj. o czyn z art. 77 k.w.

II. w okresie od 31.07.2013 r. do 30.07.2014 r. w Ł. ul. (...) nie dopełnił obowiązku zaszczepienia psa przeciwko wściekliznie,

tj. o czyn z art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o ochronie zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt

Wyrokiem z dnia 27 kwietnia 2015 r., sygn. akt VII W 877/14, Sąd Rejonowy w Siedlcach:

I. obwinionego D. B. uznał za winnego dokonania zarzuconych

mu czynów wyczerpujących dyspozycję art. 77 k.w. i art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o ochronie zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt i za czyny te na podstawie art. 85 ust. 1 cytowanej wyżej ustawy w zw. z art. 9 § 2 k.w. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 300 złotych,

II. zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa 30 złotych tytułem opłaty oraz obciążył go kosztami postępowania w wysokości 100 złotych.

Apelację od przedstawionego wyżej wyroku wywiódł obwiniony D. B., zaskarżając go w całości i zarzucając mu, że nie może być uznany

za wyłącznego posiadacza psa o imieniu E., albowiem zwierzę to zostało przywiezione przez brata jego żony, zaś obowiązek roztoczenia nad nim opieki obciążał także innych domowników, zwłaszcza podczas jego nieobecności. Odwołujący się końcowo zaznaczył, że jego psy są niegroźne.

W następstwie tak sformułowanych zarzutów apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie go od popełnienia zarzucanych mu czynów, ewentualnie zaś o uchylenie zanegowanego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Siedlcach do ponownego rozpoznania.

Mimo prawidłowego zawiadomienia o terminie, żadna ze stron nie stawiła się na rozprawie apelacyjnej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna i jako taka na uwzględnienie nie zasługuje.

Wbrew zapatrywaniom odwołującego się, niekwestionowane ustalenia faktyczne wskazują, iż Sąd Rejonowy w pełni zasadnie doszedł do przekonania,

że to właśnie D. B. winien zostać uznany za posiadacza psa o imieniu E.,

a zatem za osobę trzymającą zwierzę w rozumieniu art. 77 k.w. i odpowiedzialną

za zaszczepienie tegoż przeciwko wściekliznie. Zważyć należy, że znamię „trzymanie zwierzęcia” należy tłumaczyć jako posiadanie go, przetrzymywanie, opiekowanie się nim. Bez znaczenia jest przy tym tytuł prawny trzymania zwierzęcia.

Trzymającym zwierzę może być oprócz właściciela także opiekun zwierzęcia (vide B. Kurzępa, Komentarz do art. 77 Kodeksu wykroczeń, LexisNexis 2008, teza 3.). Jak słusznie podniesiono w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku (k. 59- 59v), okoliczności takie jak wybudowanie przez obwinionego psu kojca oraz karmienie go (zeznania P. T.- k. 39v, 3v) dowodzą, że D. B. był faktycznym i głównym opiekunem zwierzęcia. Na takie postrzeżenie wymienionego wskazała wprost świadek W. G. (k. 39, 14- 15). Wobec faktu, iż zgodnie z art. 77 k.w. odpowiedzialności za wykroczenie podlega ten, kto nie zachowuje zwykłych

lub nakazanych środków ostrożności przy trzymaniu zwierzęcia, zaś w myśl unormowania art. 85 ust. 1a ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt (tekst jedn. Dz. U. z 2014 r., poz. 1539 z późn. zm.; dalej: u.o.z.z.) odpowiedzialności podlega ten, kto uchyla się od obowiązku ochronnego szczepienia psów przeciwko wściekliznie, zupełnie chybionym było argumentowanie przez skarżącego, że obowiązki ciężące na nim jako na faktycznym opiekunie mogły zostać zrealizowane przez inne osoby. Powyższe dowodzi zarazem zagadnienie prawa własności w odniesieniu do konkretnego psa jest irrelevantne dla zagadnienia odpowiedzialności za czyny penalizowane przytoczonymi unormowaniami. Przytoczona treść art. 77 k.w. i art. 85 ust. 1a u.o.z.z. sprawiła również, że niemożliwym było podzielenie tej części wyводу skarżącego,

w której podnosi on, iż jego zwierzęta nie są groźne. Wskazane przepisy nie łączą obowiązków osoby faktycznie opiekującej się psem z subiektywnymi wyobrażeniami w przedmiocie stopnia stwarzanego przezeń zagrożenia.

Całościowa kontrola zanegowanego orzeczenia doprowadziła natomiast Sąd Odwoławczy do przekonania, że w postępowaniu pierwszoinstancyjnym doszło

do błędnego zakwalifikowania czynu objętego zarzutem z punktu II. wniosku

o ukaranie. Wbrew stanowisku Sądu Rejonowego, norma penalizująca wzmiankowane wyżej uchylenie się od obowiązku ochronnego szczepienia psów przeciwko wściekliznie została wyrażona przepisem art. 85 ust. 1a u.o.z.z., nie zaś art. 85 ust. 1 u.o.z.z., odnoszącym się do innych aspektów ochrony zdrowia zwierząt. W tym stanie

rzeczy koniecznym stało się dokonanie zmiany zaskarżonego wyroku przez zakwalifikowanie czynu zarzucanego obwinionemu w punkcie II. wniosku o ukaranie i przypisanego mu w wyroku z art. 85 ust. 1a ustawy z dnia 11 marca 2004 r.

o ochronie zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt, a także przez powołanie tegoż przepisu jako podstawy prawnej wymiaru kary.

Z tych wszystkich przyczyn apelacja obwinionego jest bezzasadna. Nietrafność postawionych w niej zarzutów przesądziła o niemożności uwzględnienia wniosku odwoławczego.

Kształtując reakcję prawnokarną na zachowania przypisane obwinionemu Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy zważył tak stopień społecznej szkodliwości przypisanych mu czynów, jak i okoliczności stricte osobiste sprawcy. Podjęta reakcja prawnokarna odpowiada więc dyrektywom art. 33 § 1 i 2 k.w. i nie nosi żadnych cech niewspółmierności. Spełni wszystkie swe funkcje w zakresie prewencji tak szczególnej, jak i generalnej.

Kwestia prawidłowości wymiaru kary nie wymaga dalszej argumentacji, a to z tego powodu, że w apelacji nie postawiono zarzutu opartego na art. 109 § 2 k.p.w. w zw. z art. 438 pkt 4 k.p.k.

Z tych wszystkich przyczyn i przy braku przesłanek z art. 104 § 1 k.p.w. Sąd Okręgowy orzekł, jak w części dyspozytywnej swego wyroku.

Na podstawie art. 119 k.p.w. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 118 § 1 k.p.w. Sąd Okręgowy zasądził od obwinionego D. B. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 130 zł tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.